

RŮŽENEC S R D C E

Růženec srdce je jako kdybychom přišli k Otci a řekli bychom mu: „Otče, zhřešil jsem proti tobě a proti nebi, už nejsem hoden nazývat se tvým synem. Odpuť mi.“ Otec nám běží naproti a objímá nás, odpouští nám a říká: „**Ted' ti ukážu, jak tě miluji** a dám ti to nejlepší, co mám, a budeme spolu slavit. Chceš? Udělej tohle: vezmi si růženec a modli se pokorně s Ježíšem tak, jak tě to Maria naučila.“

Posad' se, zavři oči a začni dávat Marii své těžkosti a své starosti, své problémy, strachy, hněv, s klidem; odevzdej se s důvěrou, svěř jí to vše jedno po druhém, vylož to ze svého srdce skrze rty a vlož do jejích rukou. Hlavně nespěchej. Spěch ničí modlitbu. Je to nedostatek lásky, důvěry a otvírá dveře negativitě, starostem, zlu.

Bůh ti může v jediné minutě dát všechno duchovní světlo, odpovědi a útěchy, víc než jsi kdy měl v celém svém životě nebo v době uspěchané modlitby, pokud je tvé srdce s Ním. Je-li jinde, nemůže tě potkat. Měj pokoj, **nech se milovat**.

V modlitbě má tělo odpočívat, zatímco **srdce se modlí**. A všechna únava a negativita, fyzická i duchovní, z nás vyjde pomocí slov, která vyslovujeme myslíce na jejich význam. A jako by samotná slova, vyslovená srdcem, byla lékem pro tělo a zároveň duchovním pokrmem.

Je tomu opravdu tak, protože slova Růžence jsou Božím slovem, jsou tedy Ježíš-Slovo, jsou Živým Ježíšem, mají v sobě stejného Svatého Ducha, jsou současně Lékem i Lékařem. Navíc, modlíme-li se takto, tělo „umírá sobě“, svým impulsům-tepu, svým chutím, svým napětím-nervozitě.

Je opravdu těžké nehybat se, neotvírat oči, zřící se kontroly, našeho jednání, chtění, uplatnění se. Když se však takto modlíme, uskutečňujeme

Ježíšova slova (Lk 9,23) „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe... Kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“ Je to právě takto „ztracený“ čas, který nás uzdravuje, který nás léčí a vede. Tím víc děláme zkušenost Boha a jeho moci a jeho přítomnosti v našem srdci, protože, i když neděláme nic jeného než že vyslovujeme slova, přece, pouze skrze ně, jsou-li vyslovena srdcem a s úsilím myslet v klidu na to, co znamenají, **dostáváme pokoj a jsme uzdraveni**. Dokonce čím méně konáme, čím více necháme věci plavat a odevzdáme se klidně jako děti v náručí rodičů, tím více obdržíme světla a pokoje a Lék Ducha Svatého působí v srdci i v těle.

Zatímco se takto modlíme a sledujeme se zavřenýma očima Marii, která nás vede za ruku, skrze slova Zdravas Maria, kráčíme pokorní a poslušní přímou uličkou Růžence, krok za krokem, slovo za slovem, Zdravas za Zdravasem, desátek za desátkem, tmou k Ježíši. Na této cestě, kterou jdeme se zavřenýma očima v srdci, nás po stranách uličky pokouší Satan, snaží se nás rozptýlit, přinutit nás modlitbu přerušit, staví nám před oči tolik věcí, práci, starosti, vzpomínky, urážky a jiná pokušení. Zkrátka pokouší se vstoupit do uličky a snaží se vylomit všechny dveře, i ty nejmenší. Jedině když se těsně přimkneme k významu a smyslu slov, která pronášíme, zabráníme své slabé vůli, svým hněvům a strachům nebo svým chutím neuspět a ustoupit nepříteli.

Jestliže pro každý desátek najdeme zvláštní úmysl, je jednodušší udržet mysl pozornou a koncentrovanou a vůle srdce se nasadí a připojí se k soustředění myslí a ke slovům vysloveným rty. Tímto způsobem modlitba tryská opravdu ze srdce.

Zkusme to s klidem, bez vyžadování okamžitého úspěchu, znovu se o to pokoušejme každý den s prosbou o **dar modlitby srdce**, dokud nám tento způsob modlitby nebude dán. Bude tryskat z našeho srdce jako sladký balzám a dá nám pokoj a uzdravení.

A nezapomínejme, že Bůh řekl: „Kdo seje s pláčem, sklízet bude s radostí“.

„Ať se mi stane podle tvého slova!“ (Lk 1,38)

(Autorem tohoto textu je člověk vyléčený z drogové závislosti terapií modlitby.
Přeloženo z italského.)